

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **XXX**
IČO
sídlem

zastoupena JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D., advokátem
sídlem Purkyňova 2121/3, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti: I) **JUDr. Ing. A. Š., Ph.D.**

II) **T. A.**

III) **Ing. T. G.**

IV) **Z. H.**

V) **Ing. P. J.**

VI) **Ing. K. K.**

VII) **J. N.**

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

VIII) V. P.

IX) L. S.

osoby zúčastněné na řízení III) až IX) zastoupeny Mgr. Ing. Ing.
Tomášem Kubíkem, advokátem, sídlem Na Příkopě 857/18, 110 00
Praha

X) T K

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2023, č. j. MD-6476/2023-930/11,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

- 1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2023, č. j. MD-6476/2023-930/11, kterým žalovaný zamítl žalobkynino odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru pozemních komunikací a drah (správní orgán prvního stupně) ze dne 1. 11. 2022, č. j. MHMP-2024570/2022/O4.
- 2. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zrušil ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále „úřad MČ“) ze dne 22. 6. 2021, č. j. MCP8 106886/2021, kterým úřad MČ rozhodl o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci v lokalitě V S, X.

II. Řízení předcházející podané žalobě a napadené rozhodnutí

- 3. Žalobkyně je vlastníkem veřejně přístupné účelové komunikace v lokalitě V S – v ulicích X v k. ú. XX. Dne 6. 4. 2021 podala k úřadu MČ žádost, posléze vícekrát doplněnou a změněnou, aby úřad MČ povolil omezení veřejného přístupu na tuto komunikaci. Konkrétně chtěla žalobkyně omezením veřejného přístupu ochránit své vlastnické právo a zajistit parkování pro rezidenty dané lokality, a to tak, že bude omezen veřejný přístup k celkem 123 parkovacím stáním, z toho bude veřejné užívání 12 stání omezeno svislou dopravní značkou (8 stání pro zásobování a 4 stání pro invalidy) a 111 stání omezeno parkovací zábranou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

4. Úřad MČ posléze rozhodnutím ze dne 22. 6. 2021, č. j. MCP8 106886/2021, na základě § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, povolil omezení veřejného přístupu na tuto účelovou komunikaci „podle přiloženého situačního nákresu“, a to tak, že „omezení veřejného přístupu bude spočívat v instalaci pevných překážek, tzv. „sklopek“, jejichž typ bude ještě upřesněn“. K rozhodnutí je přiložen nákres oblasti, ve kterém jsou barevně vyznačena parkovací místa. Konkrétně 111 parkovacích míst označených jako „vyhrazená stání 2,5mx5m (X)“, 8 míst označených jako „vyhrazená stání pro invalidy 3,5x5m (X)“, 4 místa označená jako „vyhrazená stání pro zásobování 2,5mx5m (X)“, 7 míst označených jako „stávající návštěvnická stání (X)“ a 74 míst označených jako „stávající návštěvnická stání (Hlavní město Praha)“. Toto rozhodnutí nebylo napadeno odvoláním, a proto dne 28. 7. 2021 nabylo právní moci.
5. V následujících měsících obdržel správní orgán prvního stupně celkem 75 podání označených jako odvolání či podnět k přezkumnému řízení, která napadala rozhodnutí úřadu MČ. Na jejich základě správní orgán prvního stupně ve zkráceném přezkumném řízení zrušil rozhodnutí úřadu MČ (rozhodnutím ze dne 6. 12. 2021, č. j. MHMP-2027490/2021/O4/Go) a dále vydal dalších 74 rozhodnutí, jimiž rovněž ve zkráceném přezkumném řízení zrušil rozhodnutí úřadu MČ. Proti všem těmto rozhodnutím se žalobkyně bránila odvoláními, kterým žalovaný přisvědčil. Nejprve žalovaný prvním rozhodnutím (ze dne 10. 8. 2022, č. j. MD-24415/2022-930/37) zrušil nejdříve vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (tj. rozhodnutí ze dne 6. 12. 2021) a posléze druhým rozhodnutím (ze dne 16. 8. 2022, č. j. MD-24415/2022-930/40) zrušil zbývajících 74 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, protože jejich vydání bránila překážka věci rozhodnuté.
6. Novým rozhodnutím správní orgán prvního stupně ve zkráceném přezkumném řízení opět zrušil rozhodnutí úřadu MČ a věc mu vrátil k novému projednání (rozhodnutí ze dne 1. 11. 2022, č. j. MHMP-2024570/2022/O4). Důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo, že 1) úřad MČ překročil žalobkyninu žádost a rozhodl o jiném předmětu řízení, než žalobkyně žádala; 2) rozhodnutí je nepřezkoumatelné; 3) nebyly naplněny podmínky pro omezení veřejného užívání stanovené v § 7 zákona o pozemních komunikacích; 4) výrok rozhodnutí je neurčitý; 5) správní spis nebyl správně veden.
7. Kromě žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala O. H., a JUDr. Ing. A. Š., Ph.D. Všechna odvolání žalovaný rozhodnutím napadeným touto žalobou zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí úřadu MČ plyne, že úřad MČ se zabýval pouze žádostí ze dne 29. 3. 2021 (doručenou dne 6. 4. 2021), a nikoliv následnými 3 doplněními a změnami žádosti, navíc tyto 3 pozdější žádosti nejsou ve spise opatřeny spisovou značkou. V žádosti ze dne 29. 3. 2021 žalobkyně žádala o omezení veřejného přístupu pouze dopravním značením, nikoliv fyzickou zábranou. Přesto úřad MČ omezil veřejný přístup nad rámec žádosti i fyzickými zábranami.
8. Z výroku rozhodnutí úřadu MČ plyne, že úřad MČ odvozoval svou příslušnost z § 40 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích. V tom případě však nebyl věcně příslušný k omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, protože zmíněné ustanovení zakládá příslušnost pouze ve vztahu k místním komunikacím.
9. Rozhodnutí o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a to navíc prostřednictvím pevných překážek podle § 29 odst. 2, lze vydat po předchozím souhlasu Policie ČR, která vystupuje jako dotčený orgán a vydává závazné stanovisko. Úřad MČ si však závazné stanovisko nezajistil. Nákres Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

s vyznačením parkovacích míst, který je součástí rozhodnutí úřadu MČ, obsahuje pouze otisk razítka Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru služby dopravní policie. Pouhý otisk razítka nesplňuje náležitosti závazného stanoviska, a proto bylo rozhodnutí úřadu MČ vydáno v rozporu se zákonem.

10. Za další vadu rozhodnutí úřadu MČ považoval žalovaný nepřesné vymezení parkovacích míst, kterých se má týkat omezení obecného užívání. Žádost se týkala 128 parkovacích stání, náčrt vyznačuje 204 stání podle několika kategorií. Nelze seznat, která vyznačená stání jsou rozhodnutím dotčena a která ne. Z náčrtu nelze ani rozpoznat označení parcelních čísel pozemků. Výrok rozhodnutí úřadu MČ je tedy nepřesný a neurčitý.
11. Omezit veřejný přístup k účelové komunikaci podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích lze pouze v případě, že je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka komunikace, tj. žalobkyně. Jako důvod omezení veřejného přístupu žalobkyně uvedla, že parkovací stání budou nabídnuta k prodeji výhradně rezidentům, tj. osobám, které v bytovém komplexu bydlí. Podle žalovaného však žalobkyně neuvedla žádný konkrétní důvod svědčící ochraně oprávněných zájmů a omezení veřejného přístupu.
12. Výdělek z prodeje parkovacích míst rezidentům nemůže být spojen s uspokojením veřejného zájmu. Zákon má chránit zájmy vlastníka veřejně přístupné účelové komunikace, nikoliv zájmy třetích osob či budoucích vlastníků komunikace. Kromě ekonomického účelu nedisponovala žalobkyně žádným relevantním důvodem k omezení veřejného přístupu. Větší újma vznikne účastníkům řízení, resp. dalším oprávněným z obecného užívání účelové komunikace (např. nájemcům bytů), kteří si nezakoupí parkovací místo, jelikož nebudou moci v dané lokalitě prakticky vůbec zaparkovat. Jestliže je současný stav parkování nevyhovující z důvodu nedostatku parkovacích míst, nelze ho řešit pouze ve prospěch určité individuální osoby prostřednictvím omezení veřejného přístupu.
13. Je nutné hledat řešení prostřednictvím jiných právních prostředků zajišťujících možnost parkování pro větší počet osob se vztahem k dané lokalitě. Tj. např. zavedení modrých zón, což by bylo možné pouze po převodu pozemních komunikací do vlastnictví hlavního města Prahy, jejich zařazení do sítě místních komunikací a vydání nařízení hlavního města Prahy ve smyslu § 23 zákona o pozemních komunikacích.
14. Při omezení veřejného užívání je nutné rozhodnutí řádně odůvodnit, aby ostatní účastníci mohli seznat, proč je jim přístup k účelové komunikaci omezen. Je pravda, že účastníci řízení nejprve při rozhodování úřadu MČ nevznášeli žádné námitky, což lze spojit s tím, že oznámení o zahájení řízení bylo doručováno veřejnou vyhláškou a účastníci řízení zřejmě neměli důvod sledovat úřední desku úřadu. Nicméně jakmile se později dozvěděli o omezení veřejného přístupu, podali velké množství podnětů k zahájení přezkumného řízení.

III. Žaloba

15. Žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalobní námitky lze rozdělit do devíti žalobních bodů.
16. Zprv žalobkyně nesouhlasí s tím, že by úřad MČ překročil žalobkyninu žádost. Žalobkyně svou původní žádost doplnila tak, že nově žádala o omezení veřejného přístupu i prostřednictvím pevných překážek, tzv. sklopek. Na doplnění žádosti ze dne 7. 6. 2021 je ve správním spise vyznačeno převzetí úřední osobou s jejím podpisem. Úřad MČ rozhodl přesně tak, jak žalobkyně žádala v tomto doplnění žádosti, navíc přílohou rozhodnutí je Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nákres parkovacích stání, který byl i přílohou doplnění žádosti. Ačkoliv úřad MČ v odůvodnění zmiňuje pouze původní žádost, je nepochybné, že žádost byla doplněna.

17. Zadruhé žalobkyně nepovažuje úřad MČ za nepřislušný k vydání rozhodnutí. Z rozhodnutí úřadu MČ plyne, že se úřad MČ považoval za příslušný k vydání rozhodnutí podle § 40 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích ve spojení s obecně závaznou vyhláškou č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy (dále „statut“). Je sice pravda, že příslušnost úřadu MČ vyplývá z § 40 odst. 4 (nikoliv odst. 5) zákona o pozemních komunikacích, tato formální vada však na příslušnosti nic nemění, protože věcná příslušnost úřadu MČ je založena § 40 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích ve spojení s § 4 odst. 1 statutu a jeho přílohy č. 4, části A, podle které se příslušnost úřadu MČ vztahuje i na veřejně přístupné účelové komunikace.
18. Pod třetím žalobním bodem se žalobkyně neztotožnila s názorem žalovaného, že by byl výrok rozhodnutí úřadu MČ nepřesný nebo neurčitý. Z nákresu přiloženého k rozhodnutí úřadu MČ lze určit účelové komunikace, jichž se omezení veřejného přístupu týká (podle názvů ulic, parcelních čísel, názvu oblasti a obrysů pozemků), a rovněž lze určit i konkrétní parkovací místa, která jsou v nákresu barevně vyznačena. Žalobkyně si není vědoma právní normy, která by stanovila povinnost uvádět v rozhodnutí o omezení veřejného přístupu parcelní číslo.
19. Ve čtvrtém žalobním bodě označila žalobkyně za nezákonný závěr žalovaného, že k vydání rozhodnutí úřadu MČ bylo zapotřebí zajistit závazné stanovisko Policie ČR. Žalobkyně v souladu s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích projednala s Policií ČR podání své žádosti, což dokládá otisk razítka Policie ČR na nákresu parkovacích stání, který je přílohou rozhodnutí úřadu MČ. Dále z § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích neplyne, že k umístění pevné překážky by bylo třeba závazného stanoviska Policie ČR, protože toto ustanovení hovoří pouze o „soubhlasu“. Postup žalobkyně a Policie ČR odpovídá zavedené správní praxi. Žalovaný řádně neodůvodnil, proč je podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nutno pod pojmem „soubhlas“ rozumět závazné stanovisko, a proto je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.
20. Zapáté žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného, že v řízení o omezení veřejného přístupu nebyl dostatečně vymezen oprávněný zájem žalobkyně. V doplnění žádosti žalobkyně uvedla, že důvodem omezení veřejného přístupu na parkovací stání je zamezení parkování nerezidentních osob, které využívají parkovací stání jako bezplatné parkoviště, čímž zabírají parkovací stání rezidentům a návštěvám rezidentů. Ze samotného rozhodnutí úřadu MČ plyne, že veřejný přístup byl omezen za účelem ochrany vlastnických práv a majetku a z důvodu zajištění bezproblémového parkování pro rezidenty dané lokality.
21. Žalobkyně je developerská společnost, která buduje a pronajímá nemovitosti v dotčené oblasti. Z toho důvodu má žalobkyně zájem na tom, aby mezi ní a rezidenty oblasti (tj. klienty) existoval bezvadný vztah. Klienti žalobkyně mají dlouhodobě problém v oblasti bez obtíží zaparkovat, neboť parkovací stání obsazují osoby bez vztahu k oblasti a využívají je pouze pro bezplatné parkování. Přetrvávající nemožnost klientů parkovat negativně ovlivňuje vztahy s klienty a dobré jméno žalobkyně. Žalobkyně nepopírá, že její zájem je i ekonomický, neboť je zaměřena na vytváření zisku, tento zájem však není primární. Ve správním řízení žalobkyně předložila důkazy, že na parkovacích stáních jsou i odstavovány vraky, což negativně ovlivňuje veřejné zdraví a životní prostředí. Omezení veřejného přístupu je nezbytně nutné ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, protože jiné řešení situace není možné.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

22. Tyto oprávněné zájmy žalobkyně ve správním řízení opakovaně deklarovala, proto jí není zřejmé, proč žalovaný tvrdí, že tyto zájmy nikdy přestřeny nebyly. Takový postup žalovaného naplňuje znaky svévole a rovněž zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože se žalovaný nijak nevypořádal se zájmy deklarovanými žalobkyní.
23. V šestém žalobním bodě žalobkyně zpochybňuje závěr žalovaného, že ve správním řízení o omezení veřejného přístupu vedeném úřadem MČ byli účastníci řízení zkráceni na svých právech tím, že jim nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim podle § 36 odst. 3 s. ř. Žalovaný však neuvádí, z jakého podkladu dovodil, že úřad MČ účastníky řízení nevyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Kromě toho se žalovaný nezabýval tím, zda tato procesní vada skutečně zkrátila na právech některého z účastníků. Nikdo z účastníků, kteří později podali 75 odvolání či podnětů k zahájení přezkumného řízení, tuto vadu nenamítal.
24. Žalovaný vytýká tuto vadu arbitrárně pouze úřadu MČ, ačkoliv se stejné vady dopustil i správní orgán prvního stupně. Ten totiž rozhodoval na podkladě zrušovacích rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2022 a 16. 8. 2022, jejichž závěry zahrnul do svého rozhodnutí. Přesto neposkytl účastníkům možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
25. Zasedmé podle žalobkyně nebyly naplněny podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení. Tuto námitku vznesla žalobkyně již v odvolání, žalovaný se jí však řádně nezabýval, což opět zakládá nepřezkoumatelnost. Podmínky zkráceného přezkumného řízení nebyl podle žalobkyně naplněny ze čtyř důvodů.
26. Prvním důvodem je, že ze zrušovacích rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2022 a 16. 8. 2022 plyne, že žalovaný vytkl správnímu orgánu prvního stupně mnoho procesních vad v původním zkráceném přezkumném řízení (jako je vydání 75 rozhodnutí rušících totožné rozhodnutí nebo nesprávné vedení správního spisu). Za takové situace není porušení právního předpisu rozhodnutím úřadu MČ zjevné již ze správního spisu. Druhým důvodem je, že správní orgán prvního stupně systematicky postupuje tak, aby rozhodnutí úřadu MČ bylo zrušeno. O tom svědčí, že správní orgán prvního stupně v rozporu se zákonem v původním zkráceném přezkumném řízení vydal 75 rozhodnutí o téže věci, čímž žalobkyni v předvánočním čase zahltil nutností podávat odvolání proti všem rozhodnutím. Zároveň ani neumožnil žalobkyni nahlédnout do spisu. Třetím důvodem je, že správní orgán prvního stupně ve vyjádření (ze dne 2. 2. 2022, č. j. MHMP-187625/2022/O4/Go) nepravdivě osočil žalobkyni, že zkrátila rezidenty na jejich právech a že se dopustila podvodu. Toto vyjádření svědčí o zaujatosti správního orgánu prvního stupně. Čtvrtým důvodem je, že zrušení rozhodnutí úřadu MČ způsobí žalobkyni újmu ve smyslu § 94 odst. 4 s. ř. V takovém případě nelze podle judikatury vést zkrácené přezkumné řízení (viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 168/2018-107), neboť je nutné porovnat újmu, která zrušením rozhodnutí vznikne žalobkyni na právech nabytých v dobré víře, s újmou na právech jiných účastníků nebo na veřejném zájmu.
27. V osmém žalobním bodě žalobkyně upozornila, že i kdyby soud dospěl k závěru, že rozhodnutí úřadu MČ bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, byly naplněny podmínky § 94 odst. 4 s. ř. pro zastavení přezkumného řízení. Z tohoto ustanovení plyne, že se má přezkumné řízení zastavit, ačkoliv bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy, pokud některý z účastníků nabyt z přezkoumávaného rozhodnutí práva v dobré víře a pokud by újma způsobená tomuto účastníkovi zrušením přezkoumávaného rozhodnutí byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

28. Žalobkyně nabyla práva v dobré víře. Podala žádost po konzultaci s úřadem MČ a Policií ČR. Po těchto konzultacích dokonce doplnila původní žádost tak, že se v lokalitě vymezí konkrétní parkovací místa pro osoby se sníženou schopností pohybu a pro zásobování. Rozhodnutí úřadu MČ posléze nabylo právní moci a žalobkyně neměla důvod domnívat se, že je vadné. Podle judikatury odpovídá za správnost postupu a za právní úvahy veřejná moc, proto může být jejím pochybením narušena důvěra jednotlivce jen ze zcela zásadních důvodů veřejného zájmu (nález ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16).
29. Všechny tyto námitky ohledně dobré víry vznášela žalobkyně již v odvolání. Žalovaný se jimi však řádně nezabýval, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
30. Dále se žalobkyně věnovala poměření své potenciální újmy s újmou jiného účastníka. Záměrem žalobkyně bylo navýšení kapacity parkování pro rezidenty. Zrušení rozhodnutí úřadu MČ tak sníží možnost rezidentů v oblasti parkovat, neboť na parkovacích místech budou opět stát vozidla osob bez vztahu k lokalitě. Zároveň zrušení rozhodnutí úřadu MČ poškozuje vztah žalobkyně a jejích klientů. V současnosti musí žalobkyně jakožto vlastník komunikace opět řešit incidenty spojené s nemožností parkovat nebo s poškozením pevných překážek, které nestihla odstranit. Obecně tato situace snižuje důvěru klientů v žalobkyni. Rovněž je žalobkyně v důsledku pomlouvačného vyjádření správního orgánu prvního stupně vnímána jako podvodník.
31. Žalovaný zkopíroval odůvodnění svého rozhodnutí ohledně poměrování újmy ze stanoviska správního orgánu prvního stupně, aniž by reflektoval odvolací námitky, čímž opět zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
32. Zrušením rozhodnutí úřadu MČ je také narušena právní jistota rezidentů, kteří si po vydání rozhodnutí úřadu MČ od žalobkyně koupili parkovací stání. Po zrušení rozhodnutí úřadu MČ se na žalobkyni tito rezidenti obrací a požadují odstoupení od kupních smluv, neboť nemohou svá zakoupená stání výlučně užívat. Žalobkyni vznikne škoda ve výši 6 000 000 Kč za zaplacené kupní ceny, které bude muset vrátit, dále ve výši až 50 000 000 Kč za ušlý zisk, který by získala prodejem všech parkovacích míst, a konečně ve výši 300 000 Kč za marně vynaložené náklady na instalaci a opravy parkovacích zábran.
33. Zrušením rozhodnutí úřadu MČ je způsobena dále újma na ochraně veřejného zdraví, životního prostředí a majetku, protože zrušením rozhodnutí úřadu MČ je obnoven původní stav, v němž byly tyto zájmy poškozovány.
34. Žalobkyně v odvolání vyvrátila všechny konkrétní aspekty veřejného zájmu popsané správním orgánem prvního stupně, ale žalovaný na tyto argumenty nijak nereagoval, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
35. Zadeváté postupují správní orgány v rozporu se svou rozhodovací praxí. V jiném, skutkově obdobném případě – omezení veřejného přístupu na parkovací místa v areálu A Š – rozhodl úřad MČ ve prospěch hlavního města Prahy coby vlastníka veřejně přístupné účelové komunikace a přístup na účelovou komunikaci rovněž omezil. V tomto jiném případě však správnímu orgánu prvního stupně nijak nevadí podobné vady rozhodnutí, které jsou vytýkány rozhodnutí MČ v případě žalobkyně, jako je stručné odůvodnění nebo vážení zájmů žadatele a dalších osob.

IV. Vyjádření žalovaného

36. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s žalobou a navrhl ji zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

37. Úřad MČ ve svém rozhodnutí nezmiňuje kromě původní žádosti žádná její doplnění ani žádné změny. Toto pochybení nepovažuje žalovaný za natolik významné. Významné pochybení však je, že úřad MČ nijak neinformoval ostatní účastníky řízení o doplněních a změnách žádosti. Navíc nebyli účastníci seznámeni s poklady rozhodnutí, což vyplývá ze správního spisu úřadu MČ. O konečném znění žádosti se mohli dozvědět až po vydání samotného rozhodnutí úřadu MČ.
38. Podle výroku rozhodnutí úřadu MČ byl úřad MČ příslušný k vydání rozhodnutí podle § 40 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích. Toto ustanovení však nezakládá příslušnost k rozhodování o veřejně přístupných účelových komunikacích.
39. Z nákresu, který je připojen k rozhodnutí úřadu MČ, nevyplývá, která vyznačená parkovací stání jsou rozhodnutím dotčena. Z nákresu nelze seznat parcelní čísla pozemků. Výrok není dostatečně přesný ani určitý, byť právní předpis nestanoví, že výrok rozhodnutí musí obsahovat parcelní čísla pozemků.
40. K vydání rozhodnutí úřadu MČ nebylo opatřeno závazné stanovisko Policie ČR, a proto bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.
41. Žalobkyně nijak neprokazuje, že parkovací stání prodala výhradně rezidentům. Ve správním řízení nebylo nijak prokázáno, že v dané oblasti existuje problém s parkováním. Z ničeho ani nevyplývá, že omezení parkování nerezidentů je legitimním požadavkem žalobkyně. Pro žalobkyni je nerozhodné, zda budou na parkovacích místech v jejím vlastnictví parkovat rezidenti nebo nerezidenti. Ani k jedné skupině nemá žalobkyně významnější právní vztahu. Žalobkyniným zájmem na omezení veřejného přístupu je pouhé urovnání nedoložených sporů s vlastními klienty, nikoliv zájem ostatních rezidentů. Prodejem parkovacích míst nebude vyřešen jejich nedostatek, naopak se zamezí jejich flexibilnímu využití v průběhu dne.
42. Podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení byly splněny. Vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v předchozím přezkumném řízení (v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 12. 2021) nemohou mít vliv na nyní přezkoumávané rozhodnutí. Navíc v původním přezkumném řízení byly naplněny podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení, vady vykazovalo pouze odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
43. K zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 s. ř. by mohlo vést pouze to, pokud by újma způsobená žalobkyni zrušením rozhodnutí úřadu MČ byla ve zjevném nepoměru vůči újmě veřejnému zájmu nebo jinému účastníkovi. Podmínky pro zastavení řízení však podle žalovaného nenastaly. Stavba parkovacích stání byla povolena a zkolaudována jako stavba veřejně přístupné účelové komunikace a určena k obecnému užívání. Byť žalobkyně patrně nabyla práva z rozhodnutí úřadu MČ v dobré víře, nevylučuje to zrušení tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení. Žalobkyně svou žádost několikrát v krátkém sledu měnila a doplňovala tak, že nebylo jasné, které části žádosti bere zpět a na které trvá, takže nelze ze spisového materiálu vyhodnotit, v jakém rozsahu úřad MČ žádosti vyhověl a v jakém rozsahu ji zamítl. Takový postup žalobkyně vzbuzuje pochybnost, zda byla skutečně v dobré víře. Žalobkyně instalovala sklopky zřejmě zcela svévolně, neboť rozhodnutí úřadu MČ stanovilo, že typ sklopky bude upřesněn, což se však nestalo.
44. Není pravdivé tvrzení, že by žalovaný nesprávně porovnával újmu způsobenou žalobkyni vůči újmě všech oprávněných z veřejného užívání, a nikoli účastníků řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že větší újma vznikne účastníkům řízení, resp. dalším Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

oprávněným z veřejného užívání (např. vlastníci a nájemci bytů), kteří si nezakoupí parkovací místo a nebudou moci v lokalitě vůbec zaparkovat. Z obsahu žaloby plyne, že kromě ekonomického účelu nedisponuje žalobkyně žádným jiným relevantním důvodem k omezení veřejného přístupu. O tom svědčí i to, že svou újmu žalobkyně hodnotí zejména jako újmu spočívající v ušlém zisku. Žalobkyně opakovaně uvádí, že jejím původním záměrem byla garance parkování pro rezidenty dané lokality. Tento záměr však není v souladu s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého lze omezit veřejný přístup z důvodu ochrany oprávněných zájmů vlastníka komunikace. Tedy nikoliv z důvodů ochrany zájmů třetích osob.

45. Omezením veřejného přístupu k parkovacím stáním budou znevýhodněni rezidenti, kteří si nemohou dovolit koupit parkovací stání, a stejně tak nerezidenti, kteří v lokalitě potřebují zaparkovat např. z pracovních důvodů. Zájem žalobkyně na prodeji parkovacích míst nemůže obstát vůči veřejnému zájmu na zajištění nediskriminačního parkování pro všechny zájemce. Na rozdíl od modrých zón by nebylo možné zneprístupněná místa využít ani jednorázově po uhrazení poplatku.

V. Replika

46. Podle žalobkyně nikdo z účastníků řízení před úřadem MČ nenamítal, že by nebyl informován o doplnění žádosti. Účastníci ani nenahlíželi do spisu a nedbali tak svých práv. Nečinnosti účastníků řízení nemůže být poskytnuta větší ochrana než právní moci rozhodnutí úřadu MČ.
47. Stále není zřejmé, z jakého právního předpisu plyne, že souhlas Policie podle § 7 odst. 1 a § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích má mít formu závazného stanoviska. V praxi je běžný postup, že Policie ČR vydává pouze souhlas, nikoliv závazné stanovisko.
48. Nově žalobkyně předkládá kupní smlouvy, přehledovou tabulku a nabídku třetí osoby na koupi parkovacího místa, ze kterých má vyplývat, že všechna parkovací stání prodala žalobkyně pouze vlastníkům bytů v dané lokalitě a že stále je o koupi parkovacích stání zájem.
49. Kromě rovněž nově žalobkyně předkládá soudu e-mailovou komunikaci se žalovaným. Podle ní žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila žalovanému, že se chce vyjádřit k podkladům doplněným do spisu. Žalovaný následně strpěl žalobkynino seznámení se s poklady rozhodnutí a v důsledku toho oddálil rozhodnutí ve věci. Z toho podle žalobkyně plyne, že žalovaný na jedné straně pokládá dodržení § 36 odst. 3 s. ř. úřadem MČ za zásadní, na druhé straně ale ve vlastním řízení nepřikládal právu podle § 36 odst. 3 velkou váhu a spojil s jeho využitím negativní důsledky pro žalobkyni v podobě prodloužení své nečinnosti.
50. Nad právní jistotou žalobkyně nemůže převážet právní jistota rezidentů, kteří, jak tvrdí žalovaný, si pořídili bydlení v lokalitě s garantovaným počtem veřejných parkovacích stání. Již v době výstavby domů byl účinný zákon o pozemních komunikacích, který umožňoval omezení veřejného přístupu, a proto rezidenti nemohli mít jistotu, že účelová komunikace zůstane veřejně přístupná navždy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

VI. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

51. Osoby zúčastněné na řízení III až IX zastoupené společným právním zástupcem (dle sdělení na čl 88 soudního spisu) doručili dne 10.1.2025 své vyjádření k věci. Ve vyjádření uvedli, že prvostupňové rozhodnutí, jímž došlo k zneveřejnění venkovních parkovacích stání, se těchto osob, jakožto rezidentů skutečně bydlících v této lokalitě, zásadně dotýká jejich práv založených do té doby platnými kolaudačními rozhodnutími garantujícími volné veřejné užívání parkovacích prostor v lokalitě V S, protože toto rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 považují za nesprávné. Zúčastněné osoby si pořizovali bydlení v lokalitě s vědomím daného stavu parkování, který akceptovali jako vyhovující, a postup žalobkyně (zneveřejnění vnějších parkovacích stání) vnímají ze svého pohledu jako nežádoucí újmu. Jejich zájmem je navrácení stavu, odpovídajícímu kolaudačním rozhodnutím, kdy veškerá vnější parkovací stání byla kolaudována jako veřejně přístupná a volně dostupná všem. Vyjádření popisuje historii projektu, kdy veškerá vnější parkovací stání byla kolaudována jako veřejná (pro cca 700 bytů). Developer se následně pokusil některá prodávat od čehož po nátlaku rezidentů upustil, část ale zůstala prodaná. Zúčastněné osoby zdůrazňují, že rezidentů je však 20 ti násobně víc než „klientů“ žalobkyně, kterým prodala vnější parkovací stání. Osoby zúčastněné na řízení kategoricky nesouhlasí s argumentací žalobkyně v odstavci 36 žaloby, kdy svůj postup (zneveřejnění) obhajuje žalobkyně zájmem, aby *„existoval bezvadný vztah žalobkyně a rezidentů oblasti, tj. klientů žalobkyně“*, případně *„žalobkyně má zájem problém s parkováním řešit ve prospěch rezidentů oblasti, tedy klientů žalobkyně, k jejich spokojenosti“*. Zúčastněné osoby mohou jednoznačně prohlásit, že nejlepším řešením s parkováním v lokalitě by bylo ponechat veškerá parkovací stání jako veřejná, v souladu s kolaudačním rozhodnutím. Dále uvádí, že nejsou pravdivá tvrzení žalobkyně v oddíle 37 žaloby, že zdrojem problémů s parkováním jsou nerezidenti, kteří přijíždějí účelově parkovat, nebo tvrzení žalobkyně v bodu 38 žaloby. Problematika odstavených vraků není pro parkování v lokalitě klíčová, aktuálně není v celé lokalitě jediný zaparkovaný vrak. Klamavé je také tvrzení žalobkyně v odstavci 19 repliky k vyjádření žalovaného, pokud tvrdí, že rezidenti mají zájem o vnější parkovací stání a chtějí je odkupovat od žalobkyně. Rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 nezohledňuje, že počet automobilů se od roku 1999 výrazně zvýšil, proto zúčastněné osoby nemohou akceptovat tvrzení, že aktuálně na stejný počet bytů postačuje významně nižší počet veřejných vnějších parkovacích stání. Zúčastněné osoby připouští, že existuje zákonná možnost, která umožňuje zneveřejnění vnějších parkovacích stání. Žalobkyně jako žadatelka ovšem neuvedla ve své žádosti zásadní skutečnost, proč je omezení veřejného přístupu nezbytné k ochraně jejich oprávněných zájmů, zejména o které zájmy se jedná. Z argumentace žalobkyně vyplývá a je zřejmý především její soukromý zájem, což nekoresponduje se ZOPK. Již MHMP ve svém prvním rozhodnutí konstatoval, že ve věci nebyla prokázána nezbytně nutná ochrana oprávněných zájmů žalobkyně jako vlastníka účelové komunikace. Veřejný přístup na veřejně přístupnou účelovou komunikaci může být omezen toliko za situace, kdy je to nevyhnutelně potřebné k zabezpečení odůvodněných zájmů jejího vlastníka, který musí mít logicky vyšší hodnotu než dosavadní veřejný zájem; tyto oprávněné zájmy pak musí být ve správním řízení prokázány, což se v projednávané věci nestalo.
52. K věci se vyjádřila podáním doručeným soudem dne 24.1.2025 také osoba zúčastněná na řízení (X), v němž vnesla shodnou argumentaci jako zúčastněné osoby (III – IX) ve svém vyjádření. Navíc uvedla, že vydáním rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR dne 17. 5. 2023 byl zrušen právní titul pro zneveřejnění vnějších parkovacích stání a tím spíše pro instalaci jakýchkoliv mechanických omezení pro parkování (tzv. sklopky). Protože se tento nový právní stav Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nijak nepropsal do místní reality, oslovila (písemné podání datovou zprávou) dne 12. 8. 2024 Úřad městské části Praha 8, odbor dopravy, oddělení dopravního rozvoje s podnětem k zahájení řízení o odstranění pevných překážek na veřejně přístupných účelových komunikacích ve smyslu § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Odpověď zúčastněná osoba obdržela až 14. 1. 2025 (Stanovisko z hlediska dopravy k určení charakteru pozemních komunikací, č. j. MCP8 458744/2024, ze dne 10. 1. 2025) a přiložila ji k tomuto vyjádření. Z odpovědi vyplývá, že úřad stále považuje své Rozhodnutí za pravomocné a nemíní ve věci ničeho činit, přestože jsou mu známy všechna relevantní rozhodnutí včetně existence tohoto soudního sporu. Zúčastněná osoba opakuje, že jejím zájmem je navrácení stavu, odpovídajícího kolaudačním rozhodnutím, kdy veškerá vnější parkovací stání byla kolaudována jako veřejně přístupná a volně dostupná všem.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

53. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení vyslovili s tímto postupem souhlas a soud ani neprováděl dokazování podle § 77 odst. 1 s. ř. s.
54. Žaloba není důvodná.
55. Většina důkazních prostředků, na které žalobkyně odkazuje, je součástí správního spisu. Jelikož se v soudním řízení správním nedokazuje správním spisem (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS), soud tyto důkazy neprováděl. S ostatními návrhy na provedení dokazování se soud vypořádává v příslušných částech právního posouzení níže.
56. Před vypořádáním samotných žalobních bodů soud upozorňuje na rozsah nynějšího soudního přezkumu. Napadené rozhodnutí je vyústěním zkráceného přezkumného řízení, ve kterém bylo zrušeno rozhodnutí úřadu MČ. Proto se soudní přezkum soustředí pouze na podmínky vedení zkráceného přezkumného řízení a důvody, pro které správní orgány v přezkumném řízení zrušily rozhodnutí úřadu MČ. Soudní přezkum se nezaměřuje v podrobnostech na to, zda měl úřad MČ vyhovět žádosti o omezení veřejného přístupu, jakým způsobem a za jakých podmínek (kam směřuje část žalobkyniny argumentace).
57. Zkrácené přezkumné řízení podle § 98 s. ř. se obecně může vést, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků. V tom případě se neprovádí dokazování a prvním úkonem v řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3. Podle posledně jmenovaného ustanovení správní orgán v přezkumném řízení zruší nebo změní přezkoumávané rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, popřípadě ho zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně.
58. Jestliže by však újma, která by zrušením nebo změnou přezkoumávaného rozhodnutí vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví, byť bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 94 odst. 4 s. ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

VII.1. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

59. Soud se nejprve zabývá několika námitkami nepřezkoumatelnosti, které žalobkyně vznesla v rámci několika žalobních bodů.
60. Tato žalobní námitka není důvodná.
61. Soud se s touto žalobní námitkou neztotožnil a považuje napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné, neboť vadou nepřezkoumatelnosti trpí správní rozhodnutí, jen pokud nelze jeho závěry přezkoumat pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, a proto se nelze proti rozhodnutí řádně bránit ani ho následně podrobit přezkumu. Žalovaný se dostatečně zabýval všemi aspekty projednávané věci a v dostatečné míře reagoval na žalobkyninu argumentaci, byť nevypořádal do nejmenších detailů každou dílčí žalobkyninu námitku. O tom částečně svědčí i žalobkynina obsáhlá argumentace v žalobě, ve které podrobně brojila proti závěrům žalovaného a nebránil jí v tom ani nedostatek důvodů, ani nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost nelze spatřovat v tom, že správní orgány neodpověděly na některé dílčí odvolací námitky.
62. Podle judikatury Ústavního soudu správní orgány nemusí budovat vlastní závěry na podrobné oponentuře jednotlivě vznesených námitek, ale postačí postavit proti nim vlastní ucelený argumentační systém (nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 z 12. 2. 2009, bod 68). Odpověď na základní námitky přitom může v některých případech zahrnovat odpověď na některé námitky dílčí a související (rozsudky NSS č. j. 7 As 79/2012-54 ze 14. 2. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58 z 29. 8. 2013 nebo č. j. 1 Afs 88/2013-66 z 19. 2. 2014). Povinnost odůvodnit správní rozhodnutí nelze chápat příliš široce, jak vysvětlil NSS ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 8 Afs 223/2018-34: „*rozsah povinnosti odůvodnit závěry rozhodnutí musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. To by mohlo vést až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům rozporným se zásadou efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud či správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související*“.
63. Podobně jako po správních orgánech nelze ani po soudu požadovat, aby dopodrobna odpovídal na každou dílčí žalobní námitku (rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017–31), proto i odůvodnění tohoto rozsudku vypořádává argumentaci účastníků řízení pouze tak, aby byla v základu potvrzena či vyvrácena, nikoliv tak, aby soud dopodrobna reagoval na každé tvrzení.

VII.2. Překročení rozsahu žádosti o omezení veřejného přístupu a nevyrozumění účastníků řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

64. Dále soud přistupuje k vypořádání prvního a šestého žalobního bodu. V prvním žalobním bodě žalobkyně zpochybňuje závěr správních orgánů, že by úřad MČ v řízení o omezení veřejného přístupu překročil žalobkyninu žádost. Žalobkyně svou původní žádost doplnila a úřad MČ rozhodoval o doplněné žádosti. Naproti tomu podle žalovaného svědčí odůvodnění rozhodnutí úřadu MČ i obsah spisu o tom, že předmětem rozhodování byla pouze původní žádost, nikoliv i její doplnění, a úřad MČ rámec této žádosti překročil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

65. Překročení žádosti podle žalovaného však není samo o sobě natolik závažnou vadou, tou je až to, že úřad MČ v rozporu s § 36 odst. 3 s. ř. neseznámil účastníky řízení s doplněními žádosti a neumožnil jim vyjádřit se k těmto doplněním. Proti tomuto závěru brojí žalobkyně v šestém žalobním bodě. Podle ní žalovaný neuvádí, z jakého podkladu plyne, že úřad MČ porušil právo účastníků podle § 36 odst. 3 s. ř. Kromě toho se žalovaný nezabýval tím, zda tato vada zkrátila na právech některého z účastníků. A konečně se totožné vady dopustil i správní orgán prvního stupně v přezkumném řízení.
66. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobkyně podala žádost o omezení veřejného přístupu dne 6. 4. 2021 (žádost ze dne 29. 3. 2021) a požádala o omezení veřejného přístupu ke 128 parkovacím místům. Dále správní spis obsahuje doplnění této žádosti ze dne 13. 5. 2021 a 25. 5. 2021. Ve všech třech žádostech požadovala žalobkyně omezení veřejného přístupu pouze dopravní značkou. Následně v doplnění žádosti ze dne 3. 6. 2021 (přijaté dne 7. 6. 2021) požadovala omezení přístupu nejen značkou, ale i fyzickými zábranami (sklopkami), a to ke 123 parkovacím místům. K této žádosti přiložila nákres oblasti s označením parkovacích míst, k nimž chtěla přístup omezit.
67. V rozporu s žalovaným je soud názoru, že úřad MČ nepřekročil rozsah žádosti, ale rozhodoval o žádosti ve znění jejího doplnění ze dne 3. 6. 2021. Toto doplnění žádosti je opatřeno datem přijetí a podpisem úřední osoby i s uvedením jejího příjmení. Úřad MČ svým rozhodnutím omezil veřejný přístup prostřednictvím sklopek, jak žalobkyně žádala až v tomto doplnění, a jako přílohu rozhodnutí přiložil nákres parkovacích míst, který žalobkyně připojila právě k doplnění žádosti ze dne 3. 6. 2021. Je tak jisté, že toto doplnění žádosti bylo součástí správního spisu a úřad MČ rozhodoval o žádosti ve znění tohoto doplnění, byť to v odůvodnění výslovně nezmínil.
68. Z obsahu správního spisu rovněž plyne, že úřad MČ neseznámil účastníky řízení s tímto doplněním žádosti a neumožnil jim se k němu vyjádřit. K prokázání této skutečnosti nelze odkázat na konkrétní podklad ve spise, jak požaduje žalobkyně. Pakliže totiž úřad MČ neučinil procesní úkon, který učinit měl, nebudou podklady k tomuto úkonu ve správním spise. Logicky tak žalovaný nemůže odkazovat na konkrétní podklad (který z důvodu neučinění procesního úkonu neexistuje), ale pouze na správní spis úřadu MČ jako celek, ze kterého plyne, že úřad MČ neseznámil účastníky s doplněním žádosti a nevyzval je k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
69. Žalobkyně však správně poukazuje na to, že kromě vytknutí této procesní vady se měl žalovaný zabývat rovněž tím, zda tato procesní vada měla vliv na výsledek správního řízení. Tuto povinnost stanoví v přezkumném řízení § 96 odst. 2 věta druhá s. ř., podle které se nepřihlíží k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost.
70. Podle soudu však nelze mít důvodně za to, že vada řízení v podobě porušení práva podle § 36 odst. 3 s. ř. v řízení o omezení veřejného přístupu neměla vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí úřadu MČ. Rozsah (tj. počet parkovacích míst) a způsob (tj. sklopkový) omezení veřejného přístupu, o kterém úřad MČ nakonec rozhodoval, určila žalobkyně až v doplnění žádosti ze dne 3. 6. 2021, s jehož obsahem úřad MČ účastníky neseznámil a neumožnil jim se k němu vyjádřit. Účastníci řízení se tak o rozsahu a způsobu omezení veřejného přístupu dozvěděli až z rozhodnutí úřadu MČ po jeho vydání. Proti rozhodnutí o omezení veřejného přístupu se po jeho vydání vznesla z řad nejen účastníků řízení velká vlna odporu v podobě odvolání, podnětů k zahájení přezkumného řízení a petice. Nelze vyloučit, že by se tyto názory osob dotčených omezením veřejného přístupu projevíly i v řízení o omezení Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

veřejného přístupu před vydáním rozhodnutí úřadu MČ, pokud by jim k tomu byla dána možnost.

71. Omezení veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci je podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích možné, pouze pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka komunikace. Rozhodující správní orgán tak musí při omezení přístupu posoudit zájmy vlastníka komunikace a rovněž je z důvodu přiměřenosti porovnat i se zájmy možných dotčených osob, tj. v tomto případě i účastníků řízení a oprávněných z veřejného užívání. Tímto posouzením zájmů se však úřad MČ ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Není tak vyloučeno, že pokud by úřad MČ umožnil účastníkům řízení vyjádřit názor k podkladům rozhodnutí (včetně doplnění žádosti ze dne 3. 6. 2021), musel by se vypořádat i s vyjádřeními k těmto podkladům a vyvážit zájmy svědčící ve prospěch i neprospěch omezení veřejného přístupu, což mohlo mít vliv na výslednou podobu rozhodnutí.
72. Při posouzení této otázky je irelevantní, zda žalovaný v odvolacím řízení před vydáním napadeného rozhodnutí „strpěl“ seznámení žalobkyně s podklady rozhodnutí a nepřikládal tomuto právu údajně velkou váhu. Relevantní je to, zda bylo toto právo porušeno v řízení o omezení veřejného přístupu. Proto soud nebude provádět dokazování e-mailovou komunikací žalobkyně s žalovaným z roku 2023.
73. Ačkoliv je podle soudu závěr žalovaného o překročení žádosti chybný, není tato vada důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. I v situaci, kdy rozhodnutí úřadu MČ touto vadou netrpí, je zatíženo jinými vadami, pro které musí být v přezkumném řízení zrušeno (viz níže), výrok obou správních rozhodnutí v přezkumném řízení by tak zůstal stejný. Zrušit napadené rozhodnutí jen z důvodu korekce odůvodnění by bylo v rozporu s hospodárností řízení. Úřad MČ bude při případném dalším rozhodování o omezení veřejného přístupu vázán nejen právním názorem správních orgánů vyjádřeném v přezkumném řízení, ale i korekcí tohoto právního názoru vyjádřenou soudem v tomto řízení.
74. Soud nedává za pravdu žalobkyni, že by v přezkumném řízení správní orgán prvního stupně porušil její právo podle § 36 odst. 3 s. ř. Podle žalobkyně správní orgán prvního stupně před vydáním prvostupňového rozhodnutí neseznámil žalobkyni s rozhodnutími žalovaného ze dne 10. 8. 2022 a 16. 8. 2022, kterými žalovaný v odvolacím řízení zrušil původní prvostupňová rozhodnutí (tj. 75 rozhodnutí popsanych výše v bodu 5.)
75. Správní orgán prvního stupně rozhodoval ve zkráceném přezkumném řízení, jehož prvním úkonem je podle § 98 s. ř. vydání rozhodnutí, kterým se ruší přezkoumávané rozhodnutí. Tomuto rozhodnutí tak nepředchází žádný úkon, a to včetně vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Navíc byla žalobkyně s obsahem rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2022 a 16. 8. 2022 seznámena, protože jí tato rozhodnutí byla doručena, když byla vydána. Nemělo by proto smysl žalobkyni s těmito druhostupňovými rozhodnutími podruhé seznamovat ve znovu probíhajícím prvostupňovém řízení ihned navazujícím na řízení druhostupňové. Závěr, že účastníkům řízení nemusí být dána možnost vyjádřit se ve zkráceném přezkumném řízení k podkladům rozhodnutí, obsahuje i komentářová literatura: *„Prvním úkonem v přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3, správní orgán tak nezahajuje zkrácené přezkumné řízení usnesením podle § 96 odst. 1 a není povinen dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3.“* (Jemelka, Luboš, Pondělíčková, Klára, Bohadlo, David. § 98. In: Jemelka, Luboš,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Pondělíčková, Klára, Bohadlo, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 716, marg. č. 6–7).

VII.3. Vady výroku rozhodnutí úřadu městské části, kterým byl omezen veřejný přístup

76. Ve třetím žalobním bodě, od jehož vyřešení se odvíjí i řešení některých dalších žalobních bodů, žalobkyně nesouhlasí s tím, že by výrok rozhodnutí úřadu MČ byl neurčitý či nepřesný.
77. Tato žalobní námitka není důvodná.
78. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že výrok rozhodnutí úřadu MČ, kterým byl omezen veřejný přístup, je neurčitý.
79. Úřad MČ omezil veřejný přístup výrokem tak, že:

„povoluje omezení veřejného přístupu

na komunikaci účelovou veřejně přístupnou – parkovací zálivky ve vlastnictví žadatele, za účelem ochrany vlastnických práv a majetku a z důvodu zajištění parkování pro rezidenty dané lokality, dle přiloženého situačního zákresu, v lokalitě „V S“, při komunikacích V, K H a N V, k. ú. X, XX.

Omezení veřejného přístupu bude spočívat v instalaci pevných překážek, tzv. „sklopek“, jejichž typ bude ještě upřesněn.“

80. Zmíněný situační náčrtek převzal úřad MČ z doplnění žádosti žalobkyně ze dne 3. 6. 2021 a učinil ho součástí rozhodnutí. Tento náčrtek zobrazuje ulice zmíněné ve výroku rozhodnutí a barevně vyznačuje celkem 204 parkovacích míst. Konkrétně je 111 parkovacích míst označeno jako „vyhrazená stání 2,5mx5m (X)“, 8 míst jako „vyhrazená stání pro invalidy 3,5x5m (X)“, 4 místa jako „vyhrazená stání pro zásobování 2,5mx5m (X)“, 7 míst jako „stávající návštěvnická stání (X)“ a 74 míst označených jako „stávající návštěvnická stání (X)“. U míst vyhrazených pro invalidy a zásobování je v náčrtu zobrazena dopravní značka.
81. Podle judikatury musí být výrok správního rozhodnutí přesný, srozumitelný a určitý. Je tomu tak proto, že výrok obsahuje autoritativní řešení otázky, která je předmětem řízení; pouze tato část rozhodnutí je závazná a může nabýt vykonatelnosti [náleze ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II.ÚS 583/03 (N 103/34 SbNU 91)]. Správní rozhodnutí musí být jasné nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu a zjišťovat, o jakém nároku a podle jakého ustanovení bylo rozhodnuto (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2007, č. j. 19 Cad 88/2006-7). Rozhodnutí a jeho výrok tedy musí obstát samy o sobě a musí z nich samotných vyplývat, jak správní orgán rozhodl. Tento požadavek je v nyní projednávané věci ještě zesílen, neboť přezkoumávaným rozhodnutím úřad MČ omezil veřejný přístup na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Proto je okruh adresátů rozhodnutí, kteří musí výroku omezujícímu veřejný přístup rozumět, velmi široký.
82. Podle soud však popsáný výrok rozhodnutí úřadu MČ určitý není a není z něj patrné, jak úřad MČ rozhodl. Výrok společně s nákresem sice dostatečně přesně vymezují oblast a jednotlivé ulice, kterých se omezení týká (a to i bez parcelních čísel pozemků), ale z výroku společně s nákresem nelze určit, kterých parkovacích míst se omezení týká a jakým způsobem se k nim přístup omezuje. Podle výroku rozhodnutí úřadu MČ by mělo určení parkovacích míst, k nimž bude omezen přístup, vyplývat z přiloženého náčrtu a omezení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

by mělo být provedeno pomocí sklopek. Náskres však označuje u některých parkovacích míst omezení přístupu i dopravní značkou. O omezení dopravní značkou se však výrok rozhodnutí úřadu MČ nezmiňuje a tuto nesrovnalost nevyjasňuje ani odůvodnění rozhodnutí. Rozhodnutí tvrdí, že se veřejný přístup omezuje na parkovací stání ve vlastnictví žalobkyně a v její prospěch, avšak náskres vyznačuje omezení přístupu i na místech, u kterých v závorce uvádí „X“. Není jasné, co tím výrok rozhodnutí má na mysli.

83. Dále je problematické, že žalobkyně požádala o omezení přístupu u 123 parkovacích stání. Náskres vyznačuje 204 parkovacích stání, aniž by náskres či rozhodnutí vyjasňovaly, kterých parkovacích stání se omezení týká a ke kterým stáním bude přístup omezen sklopkami. Ve spojení s žádostí ze dne 3. 6. 2021 lze dojít k závěru, že veřejný přístup k parkovacím místům označeným jako návštěvnická omezen být nemá. Avšak to z rozhodnutí ani náskresu neplyne.
84. Pakliže pro neurčitost výroku rozhodnutí není jasné, jak vůbec úřad MČ rozhodl, nemůže jeho rozhodnutí v přezkumném řízení obstát a musí v něm být zrušeno. Nad takto závažnou vadou nemůže ve smyslu § 94 odst. 4 s. ř. převážet ani újma na žalobkyniných právech nabytých z rozhodnutí úřadu MČ v dobré víře, která bude zrušením rozhodnutí způsobena.

VII.4. Příslušnost úřadu MČ k omezení veřejného přístupu

85. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně odmítá závěr žalovaného, že úřad MČ nebyl příslušný k vydání rozhodnutí, jímž se omezuje veřejný přístup. Žalovaný v přezkumném řízení vytkl úřadu MČ, že se v rozhodnutí označil za příslušný podle § 40 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích, ačkoliv z tohoto ustanovení plyne příslušnost k rozhodování o místních komunikacích, nikoliv o veřejně přístupných účelových komunikacích.
86. Soud je shodně s žalobkyní názoru, že úřad MČ byl příslušný k vydání rozhodnutí o omezení veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci a chybné označení ustanovení zakládajícího příslušnost v rozhodnutí je nanejvýš formální vadou.
87. Úřad MČ rozhodl o omezení veřejného přístupu na základě § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého rozhoduje o omezení veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Kromě omezení veřejného přístupu rozhodl úřad MČ o umístění pevné překážky, kterou lze podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích umístit pouze na základě povolení silničního správního úřadu.
88. Kdo je silničním správním úřadem, stanoví § 40 zákona o pozemních komunikacích. Podle jeho odst. 1 vykonávají státní správu ve věcech dálnice, silnice, místní komunikace a veřejné účelové komunikace silniční správní úřady, kterými jsou Ministerstvo dopravy, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností a obecní úřad, celní úřad, stavební úřad a újezdni úřad. Podle jeho odst. 4 písm. a) obecní úřad obce s rozšířenou působností vykonává působnost silničního správního úřadu ve věcech silnic II. a III. třídy a veřejně přístupných účelových komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje Ministerstvo dopravy nebo krajský úřad. Podle § 44a je tato působnost výkonem přenesené působnosti.
89. Tuto přenesenou působnost vykonávají na území hlavního města Prahy orgány městské části. Podle § 32 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze lze orgánům městských částí v mezích zákona statutem svěřit přenesenou působnost, která je zvláštním zákonem svěřena orgánům obcí, orgánům obcí s pověřeným obecním úřadem nebo orgánům obcí s rozšířenou působností. Tuto problematiku upravuje statut ve svém § 4 odst. 1, podle kterého se do Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

přenesené působnosti městských částí (mj. Prahy 8) nad rozsah stanovený zákonem svěřují záležitosti uvedené v části A přílohy č. 4 statutu. Příloha č. 4 stanoví v části A bodu 12 písm. a), že mezi záležitostmi, které se svěřují do přenesené působnosti městských částí podle § 4 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze, patří výkon působnosti silničního správního úřadu podle § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích ve věcech mj. veřejně přístupných účelových komunikací, s výjimkou veřejně přístupných účelových komunikací Aviatická a Schengenská a s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje Ministerstvo dopravy nebo krajský úřad.

90. Úřad městské části Praha 8 proto byl příslušný k omezení veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a k povolení umístění pevné překážky na tuto komunikaci podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích.
91. Pakliže byl žalovaný názoru, že úřad MČ nebyl příslušný k omezení veřejného přístupu, měl věcnou příslušnost skutečně posoudit, nikoliv jen formálně zkoumat, zda úřad MČ v rozhodnutí odkázal na správné ustanovení zákona.
92. Ačkoliv i zde posoudil soud právní názor správních orgánů jako chybný, má tato vada vliv pouze na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a nikoliv na jeho výrok. Úřad MČ bude při případném dalším rozhodování o omezení veřejného přístupu vázán nejen právním názorem správních orgánů vyjádřeném v přezkumném řízení, ale i korekcí tohoto právního názoru vyjádřenou soudem v tomto řízení.

VII.5. Závazné stanovisko Policie ČR

93. Ve čtvrtém žalobním bodě označila žalobkyně za nezákonný závěr žalovaného, že k vydání rozhodnutí úřadu MČ bylo zapotřebí zajistit závazné stanovisko Policie ČR.
94. Úřad MČ rozhodl podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích o omezení veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a to prostřednictvím umístění pevných překážek podle § 29 odst. 2. Oba tyto úkony vyžadují součinnost Policie ČR.
95. Pevnou překážku lze podle § 29 odst. 2 umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie ČR. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.
96. Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 24. 11. 2023, č. j. 2 As 99/2023-52, že souhlas Policie ČR je v případě umístění pevné překážky závazným stanoviskem. Je tomu tak proto, že podle § 29 odst. 2 je bezpečnost a plynulost silničního provozu pro vydání rozhodnutí stěžejní. Jestliže je k úvaze o bezpečnosti a plynulosti provozu oprávněna výlučně PČR a tato úvaha má být součástí, ne-li jádrem souhlasu, je souhlas závazným stanoviskem., neboť by bez něj nebylo možné vydat rozhodnutí o umístění pevné překážky a obsah souhlasu by byl závazný pro rozhodnutí ve věci samé.
97. Úřad MČ však povolil umístění pevné překážky (tj. v tomto případě sklopek) bez závazného stanoviska Policie ČR. Jeho rozhodnutí bylo proto vydáno v rozporu s § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Ačkoliv žalobkyně tvrdí, že zvolený způsob projednání s

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Policií ČR odpovídá zavedené správní praxi, nijak toto své tvrzení nepodložila žádnými důkazními prostředky.

98. Jiná forma součinnosti je vyžadována u samotného omezení veřejného přístupu. Veřejný přístup na účelovou komunikaci může podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností omezit na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky, pokud je omezení veřejného přístupu nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.
99. Z citovaného ustanovení plyne, že není vyžadován souhlas nebo přímo závazné stanovisko Policie ČR, ale pouze projednání s Policií ČR. Omezení veřejného přístupu je tak nutné s Policií ČR pouze konzultovat. Příslušný správní orgán se se stanoviskem Policie ČR nemusí ztotožnit a může rozhodnout podle své odůvodněné úvahy.
100. V nyní projednávané věci byla žádost o omezení veřejného přístupu projednána s Policí ČR tak, že si žalobkyně obstarala souhlas Policie ČR ve formě razítka Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru služby dopravní policie, na situační náčrtek s vyznačením parkovacích míst. Tento náčrtek žalobkyně připojila k doplnění žádosti ze dne 3. 6. 2021 a úřad MČ ho následně připojil i ke svému rozhodnutí o omezení veřejného přístupu.
101. Součástí razítka na situačním náčrtu je kromě čísla jednacího, data a podpisu příslušníka Policie ČR tento text: „*Souhlasné stanovisko ve smyslu § 25 odst. 6c), zákona č. 13/1997 Sb. a § 77 odst. 1c), zákona č. 361/2000 Sb.*“ Ačkoliv tato ustanovení neupravují omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci (tím je § 7 zákona o pozemních komunikacích), takže razítko samotné nedává záruku, že s Policií ČR bylo omezení veřejného přístupu skutečně projednáno, nečiní účastníci řízení sporným, že žádost o omezení veřejného přístupu byla projednána s Policií ČR a žalobkyně přiložila k žalobě e-mailovou komunikaci s Policií ČR, podle které Policie ČR projednala žalobkyninu žádost s vědomím, že žádost směřuje k omezení veřejného přístupu. Tato e-mailová komunikace přiložená k žalobě se částečně shoduje s komunikací, kterou žalobkyně předložila správním orgánům již ve správním řízení. Ve správním spise je však pouze část této komunikace. Správní orgány v přezkumném řízení ani žalovaný v nyní probíhající soudním řízení nezpochybňují, že žalobkynina žádost o omezení veřejného přístupu byla projednána s Policií ČR. Tato otázka nebyla mezi účastníky řízení sporná. Účastníci se pouze přeli o to, zda souhlas Policie ČR má být vydán formou závazného stanoviska. Z těchto důvodů má soud za prokázané, že žádost o omezení veřejného přístupu byla projednána s Policií ČR.
102. Soud uzavírá, že omezení veřejného přístupu bylo projednáno s Policií ČR, jak vyžaduje zákon o pozemních komunikacích, avšak umístění pevných překážek na komunikaci bylo povoleno, aniž k tomu bylo obstaráno závazné stanovisko Policie ČR.

VII.6. Oprávněné zájmy žalobkyně pro omezení veřejného přístupu

103. V pátém žalobním bodě žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného, že v řízení o omezení veřejného přístupu nebyl dostatečně vymezen oprávněný zájem žalobkyně. Podle žalobkyně je oprávněným zájmem zamezení parkování nerezidentních osob, které zabírají parkovací stání rezidentům a návštěvám rezidentů, a ochrana vlastnických práv a majetku.
104. Tato žalobní námitka není důvodná.
105. Omezení veřejného přístupu je podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích možné, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka komunikace.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

106. Úřad MČ ve svém rozhodnutí tyto zájmy vymezil tak, že veřejný přístup se omezuje „*za účelem ochrany vlastnických práv a majetku a z důvodu zajištění parkování pro rezidenty dané lokality*“. Jak však vyplývá z citovaného ustanovení – veřejný přístup lze omezit pouze za účelem ochrany oprávněných zájmů vlastníka (tj. žalobkyně), nikoliv k zajištění parkování rezidentů, kteří nejsou vlastníkem komunikace.
107. Oprávněným zájmem hodným ochrany v řízení o omezení veřejného přístupu jsou tak pouze zmíněná „*vlastnická práva a majetek*“. Úřad MČ však nijak tyto zájmy neupřesnil, nerozvedl své úvahy, v čem konkrétně tyto zájmy žalobkyně spočívají, nijak je neporovnal se zájmy, které budou omezením veřejného přístupu dotčeny. V odůvodnění k tomu pouze uvedl, že „*povolená úprava v dopravní situaci je z veřejného zájmu únosná*“. Takové vymezení chráněných zájmů a zdůvodnění, proč je omezení veřejného přístupu nezbytně nutné k jejich ochraně, je nepřezkoumatelné. I z toho důvodu nemůže rozhodnutí úřadu MČ v přezkumném řízení obstát.
108. Pakliže by bylo možné omezit veřejné užívání veřejně přístupné účelové komunikace pouze „*za účelem ochrany vlastnických práv a majetku*“ bez dalšího, ztrácelo by veřejné užívání těchto komunikací smysl, protože vlastnické právo k nim je veřejným užíváním dotčeno vždy a žádosti o omezení veřejného přístupu by se vždy muselo vyhovět. Pokud žalobkyně trvá na své žádosti o omezení veřejného přístupu, bude muset úřad MČ v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vymezit zájem, pro jehož ochranu se veřejný přístup omezuje, a řádně odůvodnit, proč je způsob a rozsah omezení nezbytně nutný k ochraně tohoto zájmu.
109. V nyní projednávané věci není nezbytné se dopodrobna zabývat tím, jaký zájem žalobkyně má být chráněn, proč je jeho ochrana nezbytná a jak lze tento zájem poměřit se zájmy jinými. K tomu slouží samotné řízení o omezení veřejného přístupu, ve kterém se však úřad MČ těmito otázkami řádně nezabýval. Nyní soud posuzuje pouze naplnění podmínek pro vedení zkráceného přezkumného řízení a existenci vad přezkoumávaného rozhodnutí. Zájem a nezbytnou nutnost jeho ochrany omezením veřejného přístupu musí žalobkyně tvrdit a prokazovat v samotném řízení o omezení veřejného přístupu. Proto soud ani neprovádí dokazování kupními smlouvami, přehledovou tabulkou prodejů parkovacích míst a nabídkou společnosti Y na odkoupení parkovacích míst, které mají prokazovat, že žalobkyně prodala parkovací stání výhradně vlastníkům bytových jednotek.

VII.7. Podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení a zastavení zkráceného přezkumného řízení

110. Podle sedmého žalobního bodu nebyly naplněny podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení. I pokud však naplněny byly, namítá žalobkyně v osmém žalobním bodě, že zkrácené přezkumné řízení mělo být zastaveno, protože žalobkyně nabyla z rozhodnutí úřadu MČ práva v dobré víře a újma způsobená žalobkyni zrušením přezkoumávaného rozhodnutí by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.
111. Ani tyto žalobní námitky nepovažuje soud za důvodné.
112. Podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení jsou vymezeny v § 98 správního řádu, podle kterého může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení, jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

113. Podle žalobkyně nebyly podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení naplněny ze čtyř důvodů:
- 1) Ze zrušovacích rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2022 a 16. 8. 2022 plyne, že prvostupňová rozhodnutí vydaná ve zkráceném přezkumném řízení trpěla mnoha procesními vadami (jako je vydání 75 rozhodnutí rušících totožné rozhodnutí nebo nesprávné vedení správního spisu). Za takové situace nemůže být porušení právního předpisu rozhodnutím úřadu MČ zjevné ze správního spisu.
 - 2) Správní orgán prvního stupně systematicky postupuje tak, aby rozhodnutí úřadu MČ bylo zrušeno. O tom svědčí, že správní orgán prvního stupně v rozporu se zákonem v původním zkráceném přezkumném řízení vydal 75 rozhodnutí o téže věci, čímž žalobkyni v předvánočním čase zahltil nutností podávat odvolání proti všem rozhodnutím. Zároveň ani neumožnil žalobkyni nahlédnout do spisu.
 - 3) Správní orgán prvního stupně ve vyjádření nepravdivě osočil žalobkyni z toho, že zkrátila rezidenty na jejich právech a že spáchala podvod.
 - 4) Zrušení rozhodnutí úřadu MČ způsobí žalobkyni újmu ve smyslu § 94 odst. 4 s. ř. V takovém případě nelze podle judikatury vést zkrácené přezkumné řízení (viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 168/2018-107), neboť je nutné porovnat újmu, která zrušením rozhodnutí vznikne žalobkyni na právech nabytých v dobré víře, s újmou na právech jiných účastníků nebo na veřejném zájmu.
114. Skutečnosti uvedené žalobkyní pod prvním důvodem nemají vliv na to, zda jsou vady rozhodnutí úřadu MČ zjistitelné ze správního spisu. Rozhodnutí úřadu MČ trpí závažnými vadami, kterým se soud věnoval v jiných částech odůvodnění (jako je neurčitost výroku, absence závazného stanovisko nebo neseznámení účastníků s doplněním žádosti) a které jsou zjevné ze správního spisu úřadu MČ. Vady původních prvostupňových rozhodnutí vydaných ve zkráceném přezkumném řízení jsou nyní bez významu.
115. Jako druhý a třetí důvod uvádí žalobkyně okolnosti, které nemají žádnou spojitost s podmínkami pro vedení zkráceného přezkumného řízení vymezenými ve správním řádu. Většinu vad, pro které správní orgán prvního stupně zrušil rozhodnutí úřadu MČ, shledal i soud v tomto rozsudku, nejedná se tedy o žádné systematicky vymyšlené vady. I kdyby bylo pravdivé tvrzení žalobkyně, že ji správní orgán prvního stupně nepravdivě osočil ze spáchání podvodu a dalších nekalostí, nemělo by to vliv na splnění podmínek pro vedení zkráceného přezkumného řízení. Soud proto nebude provádět dokazování protokolem o nahlížení do spisu, e-mailovou komunikací žalobkyně se správními orgány, stížností žalobkyně ze dne 2. 3. 2022 a vyjádřením správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 2. 2022, které mají prokazovat, že správní orgány systematicky poškozují žalobkyni.
116. Čtvrtý důvod předestřený žalobkyní se částečně kryje s osmým žalobním bodem, tyto námitky tak mohou být vypořádány společně. Podle žalobkyně způsobí zrušení rozhodnutí žalobkyni újmu, která je ve zjevném nepoměru vůči újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.
117. Ani tato námitka není důvodná.
118. V přezkumném řízení je obecně chráněn zájem na rozhodování v souladu s právními předpisy. I když správní orgány dospějí k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, nemusí to vést vždy ke zrušení tohoto rozhodnutí. Podle § 94 odst. 4 s. ř. totiž správní orgán přezkumné řízení zastaví, jestliže po zahájení Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

přezkumného řízení dojde k závěru, že ačkoli bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.

119. Podle soudu lze toto ustanovení aplikovat spíše výjimečně. Z jeho textu plyne, že přezkumné řízení lze zastavit, pouze pokud by mezi újmami byl zjevný nepoměr, tj. nikoli nepoměr prostý. Tento nepoměr tak musí být naprosto zřejmý, zřetelný na první pohled. Taková situace však nyní nenastala, byť soud nepochybně, že žalobkyně nabyla práva z rozhodnutí úřadu MČ v dobré víře.
120. Proti žalobkyninu zájmu na volné nakládání s účelovou komunikací stojí silný veřejný zájem neurčitého okruhu osob na obecném užívání této dosud veřejně přístupné účelové komunikace. Mezi tyto osoby patří i někteří účastníci řízení, kterým také vznikla újma, když úřad MČ svým rozhodnutím veřejný přístup omezil. Rozhodnutím úřadu MČ by byla parkovací stání na komunikaci vyňata z veřejného užívání a mohla by být užívána již jen žalobkyní, popř. následně osobami, jimž žalobkyně tato stání prodala. Tento veřejný zájem a zájem některých účastníků řízení úřad MČ při svém rozhodování naprosto ignoroval a nijak ho nezohlednil. Omezení veřejného přístupu nevylučuje z užívání jen osoby bez vztahu k dané lokalitě, ale rovněž osoby, které sice v této lokalitě bydlí, ale od žalobkyně si konkrétní parkovací místo nezakoupí.
121. Zájem žalobkyně není možné upřednostnit před zájmem jiných účastníků řízení a zájmem veřejným zejména z důvodu závažnosti vad, kterými rozhodnutí úřadu MČ trpí, jako je neurčitost výroku, absence závazného stanoviska, nepřezkoumatelnost rozhodnutí, nedostatečné vymezení chráněného zájmu, neseznámení účastníků řízení s doplněním žádosti.
122. Zkrácené přezkumné řízení je projevem zásady procesní ekonomie. Zjištěné vady rozhodnutí úřadu MČ jsou velmi závažné a jsou důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, aniž by bylo zapotřebí v přezkumném řízení zjišťovat další okolnosti. Správní orgány ani soud nemají v tomto řízení pochybnosti, že újma způsobená žalobkyní zrušením přezkoumávaného rozhodnutí není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. I proto se situace žalobkyně liší od situací projednávaných v rozsudku NSS ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 31/2011-72, na který žalobkyně odkazuje a který cituje z rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 69/2015-78. Střet zájmů žalobkyně se zájmy jiných účastníků řízení a osobami využívajícími veřejného přístupu na účelovou komunikaci musí být vyřešen v samotném řízení o omezení veřejného přístupu.
123. Podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení tak naplněny byly, podmínky pro zastavení přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 s. ř. však nikoli.
124. Pokud je žalobkyně názoru, že jí byla postupem správních orgánů způsobena újma, může se domáhat její náhrady postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

VII.8. *Postup správních orgánů v rozporu se správní praxí*

125. Konečně v devátém žalobním bodě žalobkyně namítla, že v jiném, skutkově obdobném případě rozhodl úřad MČ ve prospěch hlavního města Prahy coby vlastníka veřejně přístupné účelové komunikace a přístup na účelovou komunikaci rovněž omezil. V tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

jiném případě však správnímu orgánu prvního stupně nijak nevadí podobné vady rozhodnutí, které jsou vytýkány rozhodnutí MČ v případě žalobkyně.

126. Soud tento žalobní bod nepovažuje za důvodný.
127. Jak soud popsal výše při vypořádání ostatních žalobních bodů – rozhodnutí úřadu MČ o omezení veřejného přístupu trpí natolik závažnými vadami (jako je neurčitost výroku nebo absence závazného stanovisko Policie ČR), že rozhodnutí nemůže v přezkumném řízení obstát a musí být zrušeno pro zjevné a závažné rozpory s právními předpisy. Takto závažné vady správního rozhodnutí by nebylo možné ignorovat, ani pokud by správní orgán prvního stupně byl v jiném případě liknavý a přezkumné řízení nezačal. V nyní projednávaném případě reagoval správní orgán na velké množství podnětů k přezkoumání rozhodnutí úřadu MČ a správně zahájil přezkumné řízení a následně rozhodnutí úřadu MČ zrušil.
128. Soud ani neprováděl dokazování rozhodnutím Úřadu MČ Praha 8 ve věci A Š ze dne 2. 11. 2020, protože by zjištění získaná z tohoto důkazního prostředku zaprvé nebyla relevantní pro nyní projednávanou věc a zadruhé tento důkazní prostředek není způsobilý prokázat žalobkynina tvrzení. Soud by z tohoto důkazního prostředku zjistil nanejvýš obsah rozhodnutí ve věci Š a jeho případné vady, nikoliv to, jak k tomuto rozhodnutí přistupuje správní orgán prvního stupně z hlediska zahájení přezkumného řízení a nápravy případných vad.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

129. Soud závěrem shrnuje, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
130. Při vydání rozhodnutí úřadu MČ o omezení veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci byly porušeny právní předpisy, což je zjevné ze spisového materiálu a rozhodnutí samotného. Jednou z vad rozhodnutí úřadu MČ je neurčitost jeho výroku – z rozhodnutí není zřejmé, na která parkovací místa se veřejný přístup omezuje a jakým způsobem. Kromě toho úřad MČ neseznámil účastníky řízení s doplněním žádosti, neumožnil jim se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, ignoroval zájmy nepodporující omezení veřejného přístupu, k povolení umístění pevných překážek na účelovou komunikaci si neobstaral závazné stanovisko Policie ČR a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, čímž ho zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
131. Ačkoliv soud v rozsudku korigoval některé právní závěry správních orgánů a nepokládal všechny vytknuté vady rozhodnutí úřadu MČ za protizákonné, trpí rozhodnutí úřadu MČ dalšími, závažnými vadami, a proto musí být v přezkumném řízení zrušeno. Při dalším rozhodování o žádosti o omezení veřejného přístupu, bude úřad MČ vázán nejen právním názorem správních orgánů z přezkumného řízení, ale i právním názorem soudu.
132. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů proto nemá ani jeden z nich. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim ve smyslu § 60 odst. 5 žádné náklady nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.